

KATE
QUINN

A
RÓZSA-
KÓD

1940. Miközben Anglia a nácik elleni küzdelemre készül, három nő eleget tesz a titokzatos vidéki kastélyból, a Bletchley Parkból kapott idézésnek, ahol Nagy-Britannia legjobb koponyáit a német katonai rejtjelek megfejtésére képzik ki. Oslának megvan mindene – szépség, gazdagság –, de ég a vágytól, hogy megmutassa, több ennél, ezért a folyékony némettudását hasznosítva nekilát az ellenség megfejtett rádióüzeneteit fordítani. A fenséges megjelenésű Mab, aki saját erőből küzdötte fel magát a londoni szegénynegyedből, a legendás kódfeltörő masinákat kezeli, miközben régi sebeket palástol, és a társadalmi felemelkedés szempontjából előnyös férjelöltekre vadászik. Osla és Mab gyorsan felfigyelnek Bethre, a félénk, ám briliáns rejtvényfejtői képességekkel megáldott helybéli vénlányra. Ámde a háború, a személyes veszteségek és a titoktartási kötelezettség elviselhetetlen terhe elszakítja egymástól hármójukat.

1947. Miközben a háború utáni Anglia Erzsébet hercegnő és Fülöp herceg küszöbön álló esküvőjének lázában ég, a három, ellenségévé vált barátnőt újra összehozza egy titokzatos, rejtjelezett levél – a kulcsot egy régi árulás jelenti, amely romba döntötte a barátságukat, és amelynek folyamányaként egyiküket elmeagyógyintézetbe zárták. A titokzatos áruló a Bletchley Park múltjának árnyai közül bukkant elő, Osla, Mab és Beth pedig új életre keltik a régi szövetségüket, hogy együtt megfejtsenek még egy utolsó kódot. De minden szírom, amelyet a Rózsa-kódról lefejtene, egyre közelebb hozza a veszélyt – és a valódi ellenségüket...

© Laura Jucha

KATE QUINN

történelmi regényei számos alkalommal vezették a The New York Times és a USA Today bestsellerlistáit.

Quinn Dél-Kaliforniában született, és a Boston University klasszikus ének szakán szerzett diplomát. Mindig is rajongott a történelemért. Műveit számos nyelvre lefordították. Magyarul eddig az Alice hálózata és A Vadásznő jelent meg.

Jelenleg Kaliforniában él férjével és három fekete, menhelyről szerzett kutyával.

TUDJON MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.katequinnauthor.com

www.facebook.com/MontBlancValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„A szerző ezzel a lebilincselő sagával tér vissza a második világháborúhoz. A letehetetlen elbeszélést pompásan megrajzolt karakterek és döbbenetes rejtjelfejtő módszerek tarkítják. Ezeket Kate Quinn rendkívüli részletességgel eleveníti fel. Ez a könyv nem okoz csalódást.”

Publishers Weekly

„Kate Quinn olyan közvetlenséggel és részletességgel ír, hogy már a regényei legelső lapjain magával ragadja az olvasót, és a legutolsó oldalig fogva tartja. Legújabb művében rátermetten elegyíti a románcot, a rejtélyt és a feszültséget, amivel bizonyosan elnyeri a műfaj szerelmeseinek és rajongóinak tetszését.”

Library Journal

„Quinn legújabb regényének ott a helye mindazok könyvespolcán, akik szeretik a női hősök kalandjaira épülő történelmi regényeket.”

CNN.com

„Ez az igényes jellemábrázolásokban nem szűkölködő, multidéző történet lebilincseli és magába szippantja az olvasót.”

Choice

„Nagyon-nagyon ajánlom! Lenyűgöző cselekményszálakból szőtt történet, és rendkívül érdekes karakterek... igazán elképesztő olvasmány.”

My Weekly

KATE QUINN

A
RÓZSA-
KÓD

— részlet —

PROLÓGUS

1947. november 8.

London

Az enigma a délutáni postával érkezett, bélyegzővel; maszatos volt és letaglózó.

A sötét hajú, gödröcskés arcú, huszonhat éves Osla Kendall mogorva képpel állt a piciny, knightsbridge-i lakás közepén, amely úgy nézett ki, mintha eltalálták volna a Junkersek bombái. A francia csipkekombinóját csak a rosszkedve egészítette ki, miközben a minden felületet elborító selyem- és szaténholmikat méregette. *Tizenkét nap az évszázad esküvőjéig!*, így ömlengett az aznap reggeli *Tatler*. Osla a *Tatlernél* dolgozott; ő kényszerült megírni az egész rettenetes hasábot. *Te mit fogsz felvenni?*

Felemelt egy rózsaszín selyemruhát, amelyet tekervényes kristálygyöngy hímzés díszített. – És te? – szegezte neki a kérdést. – Azt mondd, „egyszerűen döglesztően nézek ki, és a legkevésbé se izgasson, hogy valaki mást vesz feleségül”? – A lányinternátus etikettóráin erről sosem esett szó. Bármilyen is az öltözete, az egybegyűltek mindegyike tudni fogja, hogy mielőtt a menyasszony belépett a képbe, Osla és a vőlegény...

Kopogtatás hallatszott. Osla magára kanyarított egy köntöst, hogy ajtót nyisson. A lakása apró volt, mindössze ennyit engedhetett meg magának a pénzből, amit a *Tatlernél* keresett, ha egyedül akart lakni, és közel az események sűrűjéhez. „Drágám, nincs cselédlány? Nincs kapus? – Az anyja megütközött. – Költözz hozzám, amíg nem találsz férjet. Nem kell neked *dolgoznod*.” Ámde miután a háború alatt végig beszállásoltként, szobatársak-

kal lakott együtt, Osla egy cipősszekrényben is eléldegélt volna, amennyiben a sajátjának nevezheti.

– Postája érkezett, Miss Kendall. – A házinéni pattanásos lánya köszönt Oslának az ajtóban, és a tekintete azonmód az Osla karján lógó rózsaszín ruhára siklott. – Ó, ezt veszi fel a királyi esküvőre? Pompásan néz ki rózsaszínben.

Nem elég pompásan kinézni, gondolta Osla, miközben átvette a levélköteget. *Szeretnék elhomályosítani egy hercegnőt, egy igazi, született, koronás hercegnőt, és a helyzet az, hogy nem megy.*

– Hagyd abba! – mondta magának Osla, mihelyt becsukta az ajtót a házinéni lánya mögött. – Ne tegyél úgy, mintha ez lenne a világvége, Osla Kendall! – Egész Nagy-Britanniában azt tervezgették a nők, hogy mit fognak felvenni a legünnepibb napon az európai háború győzedelmes befejezése óta. Órákig fognak állni a londoniak, hogy lássák elhaladni a virágdíszes esküvői kocsikat. És neki magába a westminsteri apátságba is meghívása volt. Ha nem örült volna ennek, akkor olyan lett volna, mint azok a förtelmes mayfairi nyavalygók, akik azon háborogtak, hogy mennyire *fürasztó* részt venni az évszázad társasági eseményén; micsoda *nyűg* kivenni a gyémántokat a bankból, jaj, de nehéz a sorsuk, amiért ilyen unalmasan *kiváltságosok*.

– Csudijó lesz – mondta Osla a fogát csikorgatva, miközben visszatért a hálószobába, és egy lámpára dobta a rózsaszín ruhát. – Egyszerűen csudijó. – A zászlókban és konfettiben úszó London látványából, a novemberi hideget és a háború utáni komorságot elhessegető esküvői lázból ítélve... Erzsébet Alexandra Mária hercegnő és a jóképű Philip Mountbatten főhadnagy (korábban Fülöp görög herceg) frigye egy új korszak kiindulópontja volt, remélhetőleg egy olyan korszaké, amelyben vége lesz a jegyrendszerek, és az ember annyi vajat kenhet a zsemléjére, amennyit akar. Osla úgy volt vele, hogy szíves-örömezt részt vesz ennek az új korszaknak a pazar megnyitásán. Végső soron elért ő már mindent, aminek az eléréséről egy nő álmodhatott: tiszteletet parancsoló szolgálatot teljesített a háború idején, még akkor is, ha soha, de *soha* nem beszélhet róla; egy knightsbridge-i lakást, amelynek a bérleti díját a saját jövedelméből fizette; a legújabb divat szerint készült ruhákkal teli szekrényt; állást a Tatlernél, ahol szórakoztató, limonádé cikkecskék írása volt a feladata. És egy vőlegényt,

aki szikrázó smaragdot húzott az ujjára, ne feledkezzünk meg róla! Nem, Osla Kendallnek semmi oka nem volt az elkámpicsorodásra. Ez az egész dolog Philippel végső soron évekkal korábban történt.

Mindamellet, ha ki tudott volna ötölni valami ürügyet, hogy leléceljen Londonból – hogy valami úton-módon földrajzilag másutt legyen (a szaharai sivatagban, a kietlen Északi-sarkon, bárhol) azokban a pillanatokban, amikor Philip lehajtja aranylő fejét, és hűséget esküszik Anglia majdani királynőjének – Osla úgy elszelelt volna, mint a sicc.

Az egyik keze ujjával a rendetlen, sötét fűrtjei közé túrt, majd végigböngészte a postáját. Meghívók, számlák, további meghívók... és egy szögletes, maszatos boríték. Nem volt benne levél, csak egy szakadt papírlap, rajta kuszán rótt betűk alkotta zagyvasággal.

A világ egy pillanatra megbillent, és Osla a múltba révedt: szeneskályhák és nyirkos gyapjúpulóverek szagát érezte a bútorfenyésítő és a selyempapír helyett, ceruzák sercegését hallotta a londoni forgalom zaja helyett. *Mit jelent az, hogy Klappenschrank, Os? Kinél van német szótár?*

Osla nem állt meg azon gondolkozni, vajon ki küldte a papírlapot. Egyetlen pillanat alatt felizzottak az agyában a régi áramkörök, amelyek erélyesen azt diktálták: *ne tegyél fel kérdéseket, csak csináld!* Már is végigfuttatta az ujjait a kusza betűk alkotta négy-szögön. *Vigenère-rejtjelezés*, magyarázta egy halk női hang. *Így kell feltörni kulcsot használva. Bár meg lehet csinálni nélküle is...*

– Nekem úgy nem megy – mormogta Osla. Ő nem tartozott az okostojások közé, akik egy ceruzacsonkkal és némi gondolkodással törtek fel rejtjelezéseket.

A borítékon volt egy postai bélyegző, amit Osla nem ismert fel. Aláírás nem látszott. Sem cím. A rejtjelezett szöveg betűit olyannyira sebtében vetették papírra, hogy bárkinek a kézírása lehetett. Osla azonban megfordította a papírlapot, és egy fejlécut látott, mintha a lapot egy irodai jegyzetömbből tépték volna ki.

CLOCKWELL SZANATÓRIUM

– Ne! – suttozta Osla. – Ne... – de már elő is kotort egy ceruzacsonkot a legközelebbi fiókból. Egy újabb emlék, egy nevető

hang, amint ezt énekli: „*Szögelik már a koporsód, de te nem is sejtetted, ázott angol fruskák Bletchley-ben papírból gyúrnak szeget.*”

Osla tudta, hogy az üzenet rejtjelkulcsa ez lesz: FRUSKÁK.

A papír fölé görnyedt, sercegett a ceruzája, és a sifírozott üzenet lassanként felfedte a titkait.

STONEGROVE HETVENHATNULLAKETTŐ.

Osla vett egy lélegzetet, miközben a szó towarecsegett a telefondrótokon, egészen Yorkshire-ből. Bámulatos, hogy az ember két szóból felismer egy hangot, még ha évek óta nem hallotta is.

– Én vagyok az – mondta végül Osla. – Te megkaptad?

Csend.

– Viszlát, Osla! – mondta hűvösen a régi barátja. Nem kérdezte, hogy *kivel beszéllek*, tudta ő is.

– Ne tedd le! ...na, ahogy most éppen hívnak.

– Higgadj le, Os! Ki vagy borulva, mert nem te méggy feleségül a herceghez két hét múlva?

Osla ráharapott a nyelvére, nehogy visszavágjon.

– Nem érek rá hülyéskedni. Megkaptad a levelet vagy nem?

– A micsodát?

– A Vigenère-t. Az enyémbe szó esik rólad.

– Csak most érkeztem haza egy tengerparti hétvégéről. Még nem néztem át a postát. – Távoli papírzörgés hallatszott. – Figyelj, miért hívtál fel? Én nem...

– *Tőle* jött, érted, amit mondok? *Az elmeógyógyintézetből.*

Döbönt, síri csend.

– Az lehetetlen – hangzott végül a válasz. Osla tisztában volt vele, hogy mindketten az egykori barátnőjükre gondolnak. A háború idején általuk alkotott tündökletes hármas harmadik tagjára.

Újabb papírzörgés, tépés zaja, és Osla tudta, hogy messze, Yorkshire-ben egy másik rejtjelezett szöveg kerül elő a borítékból.

– Fejtsd úgy, ahogy ő mutatta nekünk. A kulcs *fruskák*.

– *Ázott angol fruskák Bletchley-ben papírból...* – A beszélő elhallgatott a következő szó előtt. A titoktartás mindkettőjüknek túlságosan is vérükké vált, hogysen bármi lényegeset mondtak volna egy telefonvonalban. Aki hat és fél évig úgy él, hogy ott van a nyaka körül, akár egy hurok, a Hivatalos titoktartási törvény, az megtanulja megzabolázni a nyelvét, a gondolatait. Osla

hallgatta, ahogy a ceruza dolgozik a vonal túlsó végén, és azon kapta magát, hogy fel és alá járkál, három lépéssel átvág a szobán, majd három lépést tesz vissza. A hálószobát elborító ruhahalmok olcsó kalózpédának tűntek, csiricsárén, félig-meddig alámerülve a selyempapírok és a kartondobozok, az emlékek és az idő roncsai közé. Három lány nevetgél, gombolgatja egymás ruháját egy vendégszobában: *Hallottad, hogy táncmulatság lesz Bedfordban? Egy amerikai zenekar, tudják az összes új Glen Miller-számot.*

Végül megérkezett a hang Yorkshire-ből, és nyugtalanul, kokenekül csengett.

– Nem tudjuk, hogy ő írta-e.

– Ne legyél már hülye, persze, hogy ő írta. A papír onnan való, ahol ő... – Osla gondosan megválogatta a szavait. – Ki más kérné a segítségünket?

– Én rohadtul nem tartozom neki semmivel! – Színtiszta harag volt a válaszul vakkantott szavakban.

– Ő nyilvánvalóan másképp gondolja.

– Ki tudja, hogy mit gondol? *Őrült*, emlékszel?

– Volt egy ideg-összeroppanása. Ez nem jelenti azt, hogy megháborodott.

– Három és fél éve elmeegógyintézetben van – válaszolt elutasítóan. – Fogalmunk sincs, hogy milyen most. Az biztos, hogy háborodottnak tűnik... ezek a dolgok, amiket állít...

Szóba sem jöhetett, hogy egy nyilvános vonalban kimondják, mit is állít az egykori barátnőjük. Osla a szemére nyomta az ujjhegyeit.

– Találkoznunk kell. Másképp nem tudjuk ezt megbeszélni.

Az egykori barátnője hangja üvegcserepek csikorgására emlékeztetett.

– Eredj a pokolba, Osla Kendall!

– Együtt szolgáltunk ott, emlékszel?

Nagy-Britannia másik végében lecsapták a telefonkagylót. Osla bizonytalan nyugalommal tette le a sajátját. *Három lány és egy háború*, gondolta. Valaha a legjobb barátnők voltak.

A D-napig, ama végzetes napig, amikor szétváltak, és lett belőlük két lány, akik látni sem bírták egymást, meg egy harmadik, aki eltűnt egy bolondokházában.

Az óra belsejében

A messziségben egy sovány nő kibámult a cellája ablakán, és fohászzkodott, hogy higgyenek neki. Nem nagyon reménykedett. Egy bolondokházában élt, ahol az igazság téboly lett, a téboly pedig igazság.

Üdv Clockwellben!

Egy rejtvény itt az élet – egy rejtvény, amit a háború idején hallott, egy Csodaországban, amelyet Bletchley Parknak neveztek:

– Milyen irányban jár körbe az óra?

– Öö... – válaszolta ő nyugtalanul. – Az óramutató járásának megfelelően?

– Nem, ha az óra belsejében van az ember.

Most az óra belsejében vagyok, gondolta a nő. Ahol minden visszafelé jár, és soha, senki nem hajlandó elhinni egy szót sem abból, amit mondok.

Kivéve – talán – azt a két nőt, akiket elárult, akik elárulták őt, akik egykor a barátai voltak.

Könyörgök, fohászzkodott a nő az elmeegógyintézetben, délnek tekintve, amerre a rejtjelezett üzenetei törekeny papírmadarak módjára elszálltak. Higgyetek nekem!

NYOLC ÉVVEL KORÁBBAN

1939. december

1. FEJEZET

Azt szeretném, ha asszony lennék, harminchat éves, és fényes fekete szaténruhám lenne, és három sor gyöngy a nyakamban**

– olvasta fel hangosan Mab Churt. – Ez az első értelmes dolog, amit mondtál, te ostoba liba.

– Mit olvasol? – kérdezte az anyja egy régi magazint nézgetve.

– *A Manderley-ház asszonya*, Daphne de Maurier. – mondta Mab, és lapozott. Szünetet tartott a *Száz klasszikus irodalmi alkotás művelt hölgyeknek* címet viselő, számárfüles listáján. Nem mintha Mab hölgy lett volna vagy különösen olvasott, de mindkettőt szándékozott elérni. Miután átrágtá magát az 56. tételre, a *Hazatérésen* (grrr, Thomas Hardy), arra jutott, hogy rászolgált valami élvezetes olvasmányra, mint például *A Manderley-ház asszonyára*. – A hősnő nyálás, a hős pedig amolyan mogorva férfi, aki erőszakoskodik, és ezt megnyerőnek kellene érezni. De valahogy nem tudom letenni. – Talán csak arról volt szó, hogy amikor elképzelte magát harminchat évesen, Mab bizony fekete szatént és gyöngyöket viselt. Hevert egy labrador is a lábánál ebben az álomban, és volt egy szoba, amelynek falai mentén saját könyvek sorakoztak, nem pedig könyvtárból való, számárfüles kötetek. Ott volt ebben az álomban Lucy is, szilvakék tornadresszben, amelyet azok a lányok viselnek, akik drága magániskolába járnak és pónin lovagolnak.

Mab felpillantott *A Manderley-ház asszonyából*, és a kishúgát nézte, aki képzeletbeli akadályokon ugratott át az ujjáival: a négyéves Lucy túl sovány volt, hogysé Mabnek tetszett volna, piszkos pulóver és szoknya volt rajta, és örökösen lehúzta a zokniját.

* Ruzitska Mária fordítása

– Lucy, hagyj már abba ezt – mondta Mab, és visszahúzta a zoknit Lucy lábára. – Túl hideg van, hogy úgy szaladgálj, mint egy lelenc Dickens regényeiben. – Dickenst, a huszonhatos tételtől a harminchármasig, Mab az előző évben olvasta, teaszünetekben zavarta le a fejezeteket. Fúj, *Martin Chuzzlewit*.

– A pónik nem hordanak zoknit – jelentette ki Lucy nagy komolyan. Bolondult a lovakért; Mab minden vasárnap elvitte a Hyde Parkba, hogy nézzék a lovaglókat. Ó, Lucy szeme, amikor meglátta a nála csak pár évvel idősebb, lovaglónadrágban és lovaglósizmában tovaügető, fényesre suvickolt kislányokat. Mab nagyon szerette volna látni Lucyt egy ápoltszetlandi pónin.

– A pónik nem hordanak zoknit, de a kislányok igen – mondta Mab. – Máskülönben megfáznak.

– Te egész gyerekkorodban mezítláb játszottál, és sosem fáztál meg. – Mab anyja a fejét csóválta. A száznolcvan centiméteres magasságát Mab tőle örökölte, de Mab megtoldotta ezt az azzal, hogy felszegte az állát, és kihúzta magát, Mrs. Churt viszont mindig görnyedt volt. A cigaretta ott fityegett az ajkai között, miközben hangosan mormogva felolvasott a *Bystander* egy régi példányából: „Két 1939-es elsőbálozó, Osla Kendall és a méltóságos Guinevere Brodrick Ian Farquharral csevegtek a futamok között”. Nézd meg azt a menyétprémet a Kendall-lányon...

Mab vetett egy pillantást a lapra. Az anyja elbűvölőnek találta ezt az egészet – Lord X melyik lánya pukedlizett a királynőnek, Lady Y melyik lánya jelent meg Ascotban lila tafotaruhában –, Mab viszont használati utasításként tanulmányozta a társasági rovat oldalait: milyen ruha lemásolására telne egy boltoslány jövedelméből?

– Kíváncsi vagyok, vajon lesz-e bál jövőre így, hogy háború van.

– A legtöbb elsőbálozó valószínűleg a flotta segédszolgálatosaihoz* csatlakozik majd, gondolom. Azt mondják, Molyneux tervezte az egyenruhájukat, aki Greta Garbót meg a kenti hercegnőt öltözteti...

* A WRNS (Women's Royal Naval Service), vagyis a haditengerészet női segédszolgálatának tagjait többnyire hivatalosan is a wren szóval jelölték, ami egyszersmind ökörszemet jelent – a ford.

Mab összevonta a szemöldökét. Manapság mindenhol egyenruhák vannak – idáig ez az egyetlen jele annak, hogy egyáltalán háború van. Ugyanebben a kelet-londoni lakásban állt, feszülten cigarettázva az anyjával, miközben hallgatták a Downing Street-ről sugárzott rádióközvetítést, amely borzongatón és furcsán hangzott, miközben Chamberlain fáradt hangon bejelentette: „Ez az ország hadban áll Németországgal.” De azóta alig látták jelét a fritzeknek.

Az anyja megint hangosan felolvasott valamit.

– „A méltóságos Deborah Mitford hordozható széken Lord Andrew Cavendish mellett.” Nézd ezt a csipkét, Mabel...

– Mab vagyok, anya! – Ha a Churttól nem is tud szabadulni, a Mabelt rohadtul nem hajlandó elviselni. Miközben átrágtá magát a *Rómeó és Júlián* (huszonharmadik helyen szerepelt az olvasnivalóinak listáján), ráakadt a Mercutio szájából elhangzó mondatra: „Ó, akkor Mab királynő járt ma nálad”^{***}, és azonmód kiválasztotta magának. „Mab királynő”. Ez olyan lányhoz illik, aki gyöngyöket visel, pónit vesz a kishúgának, és egy úriemberhez megy feleségül.

Nem mintha Mab álrühás hercegekről vagy földközi-tengeri jachtokat tulajdonló milliomosokról ábrándozott volna – az élet nem egy regény, mint *A Manderley-ház asszonya*. Semmiféle titokzatos, pénzes hős nem fog elragadni egy shoreditchi lányt, bármilyen olvasott is az. De egy úriember, valami kedves, kellemes férfi, aki jó iskolákba járt és jó állása van – igen, egy ilyen férj elérhető. Valahol létezik. Neki, Mabnek csak találkoznia kell vele.

– Mab. – Az anyja mulatva ingatta a fejét. – Hát akkor ki vagy szerinted?

– Valaki, aki jobban boldogul *Mabel*nél.

– Te meg a *jobbságod*. Neked nem elég jó az, ami nekünk, többieknek elég jó?

Nem, gondolta Mab, de több esze volt, hogysesem kimondja, mert megtanulta már, hogy az emberek nem szeretik, ha valaki többre vágyik, mint amije van. Hat gyerek közül ő született ötödiknek, egymás hegyén-hátán éltek ebben a zsúfolt lakásban, amelyet piritott hagyma és bánat szaga töltött meg, a vécé oda-

* Nádasy Ádám fordítása

kint volt a folyosón, és két másik családdal osztoztak rajta – átkozott legyen, ha valaha is szégyellni fogja ezt, de kétszeresen is legyen átkozott, ha ez elég neki! Olyan szörnyűség, ha ő többet szeretne csinálni, mint egy gyárban dolgozni, amíg férjhez nem megy? Szeretné, ha a férje nem csak egyszerű gyári munkás lenne, aki valószínűleg túl sokat iszik, és végül lelép, mint az ő apja tette? Ő, Mab sosem próbálta azt mondani a hozzátartozóinak, hogy többet is kezdhetnének magukkal; őt nem zavarta, ha boldogok azzal, amijük van. Akkor miért nem tudták békén hagyni?

– Azt hiszed, rangodon aluli a munka? – szegezte neki a kérdést az anyja, amikor nem volt hajlandó tizennégy évesen kima-radni az iskolából. – Itt ez a sok gyerek, és apád elment...

– Nem rangomon aluli a munka – vágott vissza Mab. – De azt akarom, hogy legyen értelme.

Előre tekintett már tizennégy évesen is, amikor fűszeresek-nél dolgozott, és kerülgette a fenekét csipkedő boltossegédeket. Elérte, hogy eladói munkát bízzanak rá, és kezdte megfigyelni a pallérozottabb beszédű, jobban öltözött vevőket. Megtanult viselkedni, az emberek szemébe nézni. Miután egy évig tanulmányozta a lányokat, akik a Selfridges pultjai mögött dolgoztak, besétált az Oxford Streeten azon a dupla szárnyú ajtón egy olcsó kosztümben meg egy szép cipőben, ami félévi keresetébe került, és szerzett egy puder- és illatszerárusi állást.

– Te aztán szerencsés vagy – mondta az anyja, mintha egyáltalán nem dolgozott volna meg ezért. És Mab nem végzett még, korántsem. Éppen befejezett egy olcsó titkárnői tanfolyamot, és feltett szándéka volt, hogy mire a következő évben betölti a huszonkettőt, egy politúrozott íróasztal mögött dolgozik majd, diktálásokat rögzít, olyan emberekkel lesz körülveve, akik nem „hahó, Mabel”-lel, hanem „Jó reggelt, Miss Churt”-tel köszönnek.

– Mire jó ez a nagy tervezetés? – akarta tudni az anyja. – Hogy szerezz magadnak egy széptevő fiút, aki elvisz párszor vacsorázni?

– Nem érdekelnek a széptevő fiúk. – Mab úgy gondolta, a love storyk regényekbe valók. Nem a szerelem a lényeg, még a házasság sem lényeges, nem igazán. Lehet, hogy egy jó férj jelenti a leggyorsabb létrát a biztonság és a jólét felé, de nem ez az egyetlen út. Jobb vénlánynak lenni egy politúrozott íróasztallal

meg bankban tartott fizetéssel, amit az ember büszkén, a saját erőfeszítésével szerzett meg, mint végül csalódní és idő előtt megöregedni a hosszú gyári munkaidő és a sok gyerekszülés miatt.

Annál *bármi* jobb.

Mab az órára pillantott. Ideje volt dolgozni.

– Adj egy puszit, Luce. Hogy van az ujjad? – Megpuszilta Lucy feltartott ujját, amibe az előző nap szálla ment. – Mint újkorában. Jóságos ég, de szurtos vagy. – Megtörölgette Lucy arcát egy tiszta zsebkendővel.

– Egy kis piszok nem szokott ártani senkinek – jegyezte meg Mrs. Churt.

– Majd megfürdetlek, amikor hazaértem. – Mab az anyjának szóló ingerültségét elfojtva megpuszilta Lucy. *Fáradt, ez minden.* Még így is megrándult az arca, amikor eszébe jutott, mennyire feldühítette az anyját, hogy kései jövevény érkezik egy máris ötgerekes családba. – Túl öreg vagyok már, hogy kisgyerekeket hajkurásszak – sóhajtott fel az asszony Lucy nézve, aki rák módjára mászott a padlón. De igazából nem volt más választásuk, mint megbirkózni a helyzettel.

Legalábbis még egy darabig, gondolta Mab. Ha begyűjtene egy jó férjet, rávenné, hogy segítsenek a húgának, és így Lucy nem kényszerülne arra, hogy tizennégy évesen kimaradjon az iskolából, és dolgozni kezdjen. Ha a férje ebben engedne, ő soha, semmi egyebet nem kérne tőle.

Arcul csapta a hideg, amikor sietve kilépett a lakásból az utcára. Öt nap volt hátra karácsonyig, de még nem havazott. Két lány haladt el mellette a Kisegítő Területi Szolgálat egyenruhájában, és Mab azon tűnődött, hová jelentkezzen, ha a szolgálat kötelezővé válik...

– Van kedved sétálni, szivi? – szegődött mellé egy fickó, aki a légierő uniformisát viselte. – Eltávozáson vagyok, gyere, érezzük jól magunkat.

Mab olyan tekintetet vetett rá, amit tizennégy évesen fejlesztett tőkélyre, egy ádáz, alulról felfelé induló, nagyon szúrós, nagyon összevont szemöldökű pillantást, majd felgyorsította a lépteit. Beállhatnál a WAAF-ba is, gondolta, amikor a fickó egyenruhájáról eszébe jutott, hogy a légierőnek szintén van női

segédszolgálat. Jobb, mint a szárazföldi hadsereg kötelékébe tartozó lánynak lenni, és tehéntrágyát lapátolni Yorkshire-ban.

– Ugyan már, nem szabad így viselkedni egy férfival, aki hadba vonul. Gyere, csókolj meg...

A katona suttyomban a derekára tette a karját, és a csípőjébe markolt. Mab sör és pomádé szagát érezte, és felöltött benne egy ocsmány emlékfoszlány. Elhessegette, és olyan hangon szólalt meg, ami jobban hasonlított acsarkodásra, mint szeretete volna.

– Kopjon le... – És gyors, kemény hatékonysággal sípcsonton rúgta a pilótát. Az feljajdult, és megtántorodott a jeges kockakövekben. Mab lesöpörte magáról a kezét, és a földalatti felé indult. Nem törődött azzal, amit a férfi utánakiabált, lerázta magáról az emlék szülte borzongást. Minden rosszban van valami jó; az utcák tele vannak ugyan taperoló katonákkal, de sok katona nemcsak ágyba, hanem oltár elé is akarja vinni a lányokat. Ha a háború maga után vont valamit, akkor a sietve kötött házasságokat. Mab látott már ilyet Shoreditchben; menyasszonyokat, akik úgy mondták ki az igent, hogy használtan vásárolt menyasszonyi ruhára sem vártak; mindegy, csak hogy az ujjukra kerüljön a gyűrű, mielőtt a vőlegényük harcolni indul. És művelt úriemberek éppoly sebbellobbal rohantak a háborúba, mint a shoreditchi férfiak. Mabnek persze eszébe sem jutott jó dolognak nevezni a háborút – olvasott Wilfred Owent és Francis Grayt, még ha a háborús versek nem ítéltettek is kellőképpen kifinomultnak ahhoz, hogy felkerüljenek a *Száz klasszikus irodalmi alkotás művelt hölgyeknek* című listára. De nagyon hülyének kellett volna lennie, hogy ne fogja fel, mennyire mértéktelenül meg fogja változtatni a háború a világot.

Végző soron talán nem is kell neki titkárnői állás. Lehet, hogy akad háborúval kapcsolatos munka valahol Londonban egy olyan lánynak, akinek jól megy a gépelés és a gyorsírás, valami olyan állás, ahol megtehetné a magáét a királyért és a hazáért, megismerkedhetne egy-két kedves férfival, és gondoskodhatna a családjáról?

Felpattant egy bolt ajtaja, amely mögül a *The Holly and the Ivy* kurta hangjai hallatszottak ki a rádióból. 1940 karácsonyára – gondolta Mab – talán minden teljesen másként áll majd. Az elkövetkező évben változniuk kell a dolgoknak.

A háború változást jelent.

2. FEJEZET

Állásra van szükségem. Ez volt Osla első gondolata, amikor '39 végén visszatért Angliába.

– Édesem, nem Montrealban kellene lenned? – kiáltott fel a barátnője, Sally Norton. Oslának és a méltóságos Sarah Nortonnak ugyanaz a személy volt a keresztapja, és egy év eltéréssel mutatták be őket az udvarban; Sally volt az első, akit Osla felhívott, miután ismét angol földre lépett. – Azt hittem, anyád azért küldött el rokonokhoz, amikor kitört a háború, hogy biztonságban legyél.

– Sal, azt hiszed, bármi is visszatartott volna attól, hogy kiügyeskedjem a hazautazást?

Hat, mérgelődéssel és dühöngéssel teli hétbe került Oslának, hogy megtalálja a hazatérés módját, miután az anyja Montrealba küldte. Némi szemérmetlen fölirtólás befolyásos emberekkel utazási engedélyekért, némi kreatív füllentés a kanadai rokonoknak, egy aprócska csalás – Oslánál *sokkal* jobb helyen volt egy repülőjegy Montrealból Lisszabonba, mint az eredeti tulajdonosnál –, később pedig egy hajóút Portugáliából, és *voilà*. „Goodbye, Canada”, énekelte Osla, miközben belökte a bőröndjét Sally koscsijának csomagtartójába. Montrealban született ugyan, de semmire nem emlékezett abból, ami azelőtt történt, hogy négyévesen, egy nemrégiben elvált anyával, bőröndökkel és botránnyal tele Angliába érkezett. Kanada gyönyörű, de Anglia volt az otthona. Jobb otthon barátok között, bombáknak kitéve élni, mint biztonságos száműzetésben emésztődni.

– Állásra van szükségem – mondta Osla Sallynek. – Na jó, először is fodrászra van szükségem, mert azon a borzalmas hajón, Lisszabonból idejövet tetves lettem, és úgy festek, mintha a kutya szájából húztak volna ki. Aztán kell egy állás. A mama annyira mérges, hogy megkurtyította az apanázsomat, amiért nem kárhoztatom. Azonfelül össze kell kapnunk magunkat, ahogy a jenkik

mondanak, és ki kell vennünk a részünket a háborúból. – A régi szöveg a hazáról meg a szükség órájáról és így tovább. Ha az ember annyi bentlakásos iskolából kirúgatja magát, mint Osla, óhatatlanul magára szed egy jó adagot Shakespeare-ből.

– A Segédszolgálat...

– Ne beszélj badarságot, Sally, mindenki azt várja a magunkfajta lányoktól, hogy beálljanak a WRNS-be. – Oslát elégszer nevezték buta elsőbálozónak ahhoz, hogy fájjon, csacska szépségnek, Pezsgős Shirley-nek, balga belvárosi bigének. Nos, ez a belvárosi bige megmutatja majd mindenkinek, hogy egy jó társaságból való mayfairi lány képes összepiszkítani a kezét. – Álljunk be a szárazföldiekhez. Vagy készítsünk repülőgépeket, mit szólsz?

– Tudsz bármit is a repülőgépkészítésről? – nevetett fel Sally a colnbrooki Hawker Siddeley gyár kétkedő munkafelügyelőjéhez hasonlóan, akinél néhány nappal később jelentkeztek.

– Tudom, hogyan kell kivenni a gyújtáselosztót egy automból, hogy ne rabolhassák el a fritzek, ha partra szállnának – vágott vissza hetykén Osla. És mire észbe kapott, máris kezeslábast viselt, és napi nyolc órában a gyár oktatótermében gyakorolt tizenöt másik lánnyal. Unalmas munka volt ugyan, de fizetést kapott érte, és életében először a saját lábán állt.

– Azt gondoltam, Spitfire-eken dolgozunk, és pilótákkal flörtölünk majd – jegyezte meg panaszosan Sally a munkapad felett az év utolsó napján. – Nem csak fúrunk és fúrunk szakadatlanul.

– Ne zsémbeljen! – szólt rá az oktató, aki meghallotta. – Háború van, tudják!

Mindenki ezt szajkózza most, figyelte meg Osla. Kifogyott a tej? *Háború van.* Leszaladt a szem a harisnyáján? *Háború van.*

– Ne mondd nekem, hogy te nem rühelled ezt! – mormogta Sally a Durol lemezét püfölve, miközben Osla utálkozva szemügyre vette a magáét.

A Durol készítette az RAF-századok által használt Hurricane-ek külső burkolatát (már amennyiben sor kerül RAF-századok bevetésére ebben a háborúban, amelyben ez idáig nem történt semmi), és Osla az elmúlt két hónapot azzal töltötte, hogy megtanulta fúrni, sorjázni, szegecselni a lemezeket. A fém küzdött, köpködött és port termelt, amely olyan vastagon tapadt Osla hajára és orrára, hogy szürke lett tőle a fürdővíze. Osla korábban

nem tudta, hogy lehetséges ilyen mélységes gyűlölettel viseltetni egy fémötvözet iránt, de így állt a helyzet.

– Ajánlom, hogy mentsd meg valami eszméletlen RAF-pilóta életét, amikor végül rákerülsz egy Hurricane oldalára – mondta a lemeznek, úgy szegezve rá a fűróját, mint a pisztolyt szokták a cowboyfilmekben.

– Háliszennek a szilvesztereste szabad – mondta Sally, amikor az óra végre elütötte az este hatot, és mindenki az ajtó felé sietett.

– Milyen ruhát hoztál?

– A zöld szatént. Átöltözhetek majd anyám lakosztályában a Claridge'sben – felelte Osla.

– Megbocsátotta, hogy leléceltél Montrealból?

– Többé-kevésbé. Mostanában minden szép és jó, mert van egy új udvarlója. – Osla csak remélni tudta, hogy nem a negyedik mostohaapja az illető...

– Ha már hódolókról beszélünk, van egy remek fickó, akinek megígértem, hogy bemutatom neked – mondta Sally Oslának pajkos tekintettel. – Jó parti.

– Remélem, sötét hajú. A szőke férfiak egyszerűen nem megbízhatóak.

Nevetve iramodtak ki a gyárkapun az út felé. Minden nyolcadik napon volt huszonnégy szabad órájuk, semmi értelme nem lett volna ezeket a becses órákat arra vesztegetniük, hogy visszamennek az albérletükbe; egyenesen bestoppoltak Londonba; két, máris erősen beszszelt hadnagy vitte be őket egy ócska Alvisszel, amelynek fényszóróit felhasított maszk takarta az elsötétítési előírásoknak megfelelően. Mire az Alvis megállt a Claridge's előtt, már mind az *Anything Goes*t énekelték, és míg Sally hátramaradt flörtölni, Osla felszaladt a lépcsőn a portáshoz, aki évek óta amolyan komornyik, nagybácsi és titkár volt egyszemélyben.

– Hahó, Mr. Gibbs!

– Jó estét, Miss Kendall! Miss Nortonnal jött Londonba? Lord Hartington kérdezősködött felőle.

Osla lehalkította a hangját.

– Sally össze akar hozni engem valakivel. Van ötlete, kivel?

– Odabent vár. Főterem, haditengerészeti kadétuniformis. – Mr. Gibbs mintha fontolgatta volna a dolgot. – Azt hiszem, il-

lenek egymáshoz. Megmondjam neki, hogy átöltözik, és egy óra múlva lent lesz?

– Ha nem szeret kezeslábasban, akkor eleve nem érdemes neki kiöltözni.

Sally rohanvást érkezett, és nekilátott Billy Hartingtonról faggatni Gibbst, Osla pedig bevonult. Roppantul élvezte a szmokingos férfiak és szaténruhás nők lapos pillantásait, miközben a kezeslábasában keresztüllibbent az art deco padlón. *Nézzetek rám!*, kiáltotta volna legszívesebben. *Éppen végeztem egy nyolcórás munkanappal egy repülőgépgyárban, most pedig kongát fogok ropni a Café de Paris-ban hajnalig. Nézzetek rám, a tizennyolc éves Osla Kendallre, aki igenis hasznos!*

A pultnál pillantotta meg a kadétegyenruhát viselő fiatalembert, aki úgy állt, hogy nem látta az arcát.

– Nem magával lesz véletlenül randevúm? – kérdezte a pompás vállaktól. – Mr. Gibbs azt mondja, hogy magával lesz, és aki járt már a Claridge’sben, az tudja, hogy Mr. Gibbs soha nem téved.

A fiatalember megfordult, és Osla első gondolata az volt, hogy *Sally, te piszok, figyelmeztethetél volna!* Valójában ez a második gondolata volt. Az első az volt, hogy bár még sosem találkozott vele, pontosan tudja, kicsoda. Látta a nevét a *Tatler*ben és a *Bystander*ben, tudta, miféle családból való, és hogy milyen fokú rokonsági viszonyban áll a királlyal. Tudta, hogy éppen vele egyidős, kadét Darmouthban, és a király kívánságára tért haza Athénból, amikor kitört a háború.

– Maga bizonyára Osla Kendall – szólalt meg Philip, vagyis Fülöp görög herceg.

– Bizonyára? – Osla elfojtotta a késztetést, hogy végigsímtson a haján. Ha tudja, hogy egy herceggel lesz randevúja, szánt volna egy pillanatot arra, hogy kifésülje a hajából a Durollemezek forgácsait.

– Mr. Gibbs azt mondta, hogy nagyjából ilyentájt lesz itt, és Mr. Gibbs sosem téved. – A herceg a pultnak támaszkodott, a bőre napbarnított volt, a haja úgy csillogott, mint egy pénzérme, és egyenesen Oslára nézett a nagyon kék szemével. Végigmérte Osla piszkos kezeslábasát, és lassan mosolyra húzódott a szája. *Jaj nekem*, gondolta Osla. *Ez a mosoly.* – Abszolúte lenyűgöző öltözet – jegyezte meg a herceg. – Minden lány ilyet hord ebben a szezonban?

– Osla Kendall ilyet hord ebben a szezonban. – Osla magazin pózba vágta magát, és nem volt hajlandó bánkódni a táskájában lévő zöld szaténruha miatt. – Nem zárom magam egy ország divatjának gyöngye korlátai közé...*

– *V. Henrik* – vágta rá azonnal a herceg.

– Ó, ismer ezt-azt Shakespeare-től.

– Belém verték Gordonstounban. – A herceg intett a pultosnak az állával, és Osla könyökénél megjelent egy széles szájú talpas pohár, tele gyöngyöző pezsgővel. – A sok túrázás és vitorlázás között.

– Persze, hogy vitorlázik...

– Miért persze?

– Úgy néz ki, mint egy viking, biztosan volt már a kezében egy-két evező. Várja magát egy sárkányhajó a sarkon?

– Dickie bácsikám Vauxhallja. Bocsánat, ha csalódást okozok.

– Látom, jól elvagytok ti ketten – nevetett Sally, miközben odalejtett melléjük. – Os, a keresztapánk, Lord Mountbatten Phil nagybátyja, szóval innen az ismeretség. Dickie bácsi azt mondta, hogy Phil nem ismer Londonban senkit, és hogy nem ismerek-e egy kedves lányt, aki kalauzolná...

– Egy kedves lányt – nyögött fel Osla, miközben belekortyolt a pezsgőbe. – Semmi nem halálosabb, mint ha kedvesnek nevezik az embert.

– Szerintem nem kedves – mondta a herceg.

– Nem csupa hízelgő dolgot mond? – Osla hátradöntötte a fejét. – Hát akkor mi vagyok?

– A legcsinosabb dolog, amit valaha kezeslábasban láttam.

– Látnia kellene, amikor szegecselek.

– Bármikor, hercegnőm.

– Tancolunk vagy nem? – szólalt meg panaszosan Sally. – Gyerünk fel, és öltözzünk át, Os!

Fülöp herceg tűnődni látszott.

– Ha próbára tenném a bátorságát...

– Óvatosan – szólalt meg Osla azonnal. – Nem szokásom meghátrálni, ha próbára tesznek.

* „Nem zárhatjuk magunkat egy ország divatjának gyöngye korlátai közé.” Lévy József fordítása

– Erről híres – értett egyet Sally. – Miss Fentonnál a felsőbb osztályos lányok azt mondták neki, hogy nem mer viszketőport tenni az igazgatónő alsóneműjébe.

Philip hat láb magasságból végigmérte Oslát, és ismét elmosolyodott.

– Megtette?

– Természetesen. Aztán elloptam a harisnyatartóját, felmász-
tam a kápolna tetejére, és felakasztottam a keresztre. Elég nagy
cirkusz lett belőle. Maga mire próbálna rávenni?

– Jöjjön táncolni így, ahogy van – mondta a herceg, a tekinte-
tét a kezeslábasra függesztve. – Ne öltözzön át semmiféle szatén-
ruhába, ami abban a táskában van.

– Rendben. – Osla a pultra tette a maradék pezsgőjét, és ne-
vetve kivonultak a Főteremből.

Mr. Gibbs Oslára kacsintott, miközben kinyitotta az ajtót. Osla beleszagolt a kinti jeges, csillagos estébe – az elsötétítés-
nek köszönhetően immár egész London felett láthatók voltak
a csillagok –, és hátrapillantott a válla felett Fülöp hercegre, aki
megállt, és maga is felfelé fordította a tekintetét. Osla érezte az
ereiben a bizsergést a pezsgőtől, és a táskájába nyúlt.

– Ezt szabad felvennem? – Előhúzta a tánchoz való cipőjét,
egy pár csillámló, zöld szaténszandált. – Egy hercegnő nem tud
kongázni az üveg cipellője nélkül.

– Megengedem. – Fülöp herceg elvette Oslától a szandált,
majd megfogta a kezét, és a saját vállára helyezte. – El ne essen...

– És azzal letérdelt ott, a Claridge's lépcsőjén, hogy kioldozza
Osla bakancsát, megvárta, hogy kilépjen belőle, aztán lehúzta
a lábáról a gypjúzoknit. Ráadta a szaténszandált; Osla bokájának
fehérsége kiemelte a sötéten barnálló ujjait a halovány holdfény-
ben. Árnyék borult a szemére, amikor felnézett.

– Jaj, *komolyan!* – Osla lemosolygott rá. – Hány lánynál pró-
bálkozott már ezzel, tengerész?

Felnevetett a herceg is, nem tudván tovább átszellemült képet
vágni. Annyira nevetett, hogy kis híján felbillent, a homloka egy
pillanatra hozzáért Osla térdéhez, és Osla megérintette fényes
haját. Philip ujjai, amelyekkel még mindig körbefogta a boká-
ját, melegek voltak a hideg éjszakában. Osla látta, hogy a járóke-
lők megbámulják a kezeslábast viselő lányt, aki előtt a Mayfair

legjobb szállodájának lépcsőjén egy flottatiszti egyenruhát viselő férfi térdel, és játékosan megbökte Philip vállát.

– Elég az ájuldozásból.

A fiatalember felállt.

– Ahogy óhajtja.

Az új évre virradó éjszakán a Café de Paris-ban táncoltak, miután leereszkedtek az alagsori klub buja szőnyeggel borított lépcsőjén.

– Nem is tudtam, hogy Görögországban táncolnak foxtrotot. – kiáltotta Osla a harsonák rikoltása felett, miközben Philip keze között forgolódott. A herceg gyors, lendületes táncos volt.

– Én korántsem vagyok görög... – Megperdítette Oslát, aki túlságosan is kifulladásra kezdett, hogy folytatni tudja, amíg a zene nem szelídült álmatag keringővé. Philip lelassult, megigazította csapzottá vált haját, és az egyik karját Osla derekára helyezte. Osla a kezét az övébe tette, és könnyeden felvették a ritmust.

– Hogy érti, hogy korántsem görög? – kérdezte, miközben körülöttük mindenféle nevetgélő párok ütköztek egymásnak. A Café de Paris-nak olyan meleg meghittség volt a sajátja, amivel Londonban egyetlen másik éjszakai szórakozóhely sem vehette fel a versenyt, talán mert hat méterrel a föld alatt leledzett. A zene itt mindig hangosabbnak tűnt, a pezsgő hidegebbnek, a vér forróbbnak, a suttogás közvetlenebbnek.

Philip vállat vont.

– Egyéves sem voltam, amikor egy gyümölcsös ládában elhoztak Korfuról, éppen csak hogy időben, mielőtt a forradalmárok hordája odaért volna. Nem töltöttem ott sok időt, nemigen beszélem a nyelvet, és nem is lesz rá okom.

Osla tudta, úgy érti ezt, hogy nem lesz király. Hallott valamit arról, hogy Görögországban az uralkodóház visszaszerezte a trónt, de Philip az örökösödési sor vége felé állt, és az angol nagyapjával meg az angol bácsikájával inkább tűnt a király valamelyik rokonának, és úgy is beszélt.

– Angolabbnak tűnik, mint én...

– Maga kanadai...

– ...és a lányok, akikkel az udvarba kerültem, soha, egyetlen alkalmat sem hagynának ki, amikor emlékeztethetnek erre. De tízéves koromig németes volt a kiejtésem.

– Maga fritz kém? – A herceg felvonta a szemöldökét. – Nem tudok semmilyen katonai titkot, amiért érdemes lenne elcsábítania, de remélem, hogy ez nem tántorítja el.

– Igen neveletlen ahhoz képest, hogy herceg. Határozottan veszélyes.

– A legjobbak mind azok. Honnan a németes kiejtés?

– Anyám elvált apámtól, és Angliába jött, amikor kicsi voltam. – Osla perdült-fordult a herceg keze alatt, majd visszatért a karja ívébe. – Vidéken hagyott egy német nevelőnővel, akivel hétfőn, szerdán és pénteken csak németül beszéltem, kedden, csütörtökön és szombaton pedig csak franciául. Amíg nem kerültem bentlakásos iskolába, angolul csak heti egy nap beszéltem, és *mindent* németesen ejtettem ki.

– Egy kanadai, aki Angliában él, és úgy beszél, mint egy német. – Philip németre váltott. – Melyik ország áll igazán közel a szívéhez, Osla Kendall?

– *England für immer, mein Prinz* – felelte Osla, és visszaváltott angolra, még mielőtt tényleg megvádolták volna őket ebben a teremben, amely tele volt becsípett angol hazafiakkal, hogy fritz kémek. – Tökéletes a németje. Otthon ezt használták?

A herceg felnevetett, de éle volt a nevetésének.

– Mit ért otthon alatt? Jelenleg egy tábori ágyon alszom Dickie bácsi nappalijában. Ott van az otthonom, ahová meghívnak, vagy ahol rokonom él.

– Ismerős.

A herceg hitetlenkedni látszott.

– Most éppen Sallyvel osztozom egy albérleten. Előtte volt néhány borzasztó rokon Montrealban, akiknek nem hiányoztam. Előtte a keresztapám megengedte, hogy nála lakjak a báli szalon idején. – Osla vállat vont. – Anyámnak állandó lakosztálya van a Claridge'sben, ahol kolonc vagyok, ha egy éjszakánál tovább maradok, apám pedig évekkal ezelőtt meghalt. Nem tudnám megmondani, hol van az otthonom. – Elmosolyodott, nagyon derűsen. – Az biztos, hogy nem fogom emiatt izgatni magam. A barátnőim, akik még otthon laknak, alig várják, hogy elköltöz-hessenek, szóval ki a szerencsés?

– Éppen most? – A herceg keze Osla dereka köré fonódott. – Én.

Szótlanul keringöztek egy darabig, a testek tökéletes könnyedséggel mozogtak.

A táncparkett ragadt a kiömlött pezsgőtől, a zenekar vontatottan játszott. Majdnem hajnali négyre járt az idő, de a terem még mindig zsúfolásig tele volt. Senki nem akarta abbahagyni, Osla sem. Átpillantott a herceg válla felett, és meglátott a falra szegezve egy plakátot, egy olyan, mindenütt jelen lévő győzelmi plakátot, amelyek gombamód szaporodtak el szerte Londonban: „MEGVERJÜK ŐKET, AZTÁN MEGVERJÜK ŐKET MEGINT.”

– Bárcsak elindulna már a háború – mondta Osla. – Ez a várakozás... tudjuk, hogy el fognak jönni. A lelkem mélyén azt kívánom, hogy jöjjenek már. Minél hamarabb elkezdődik, annál hamarabb vége lesz.

– Bizonyára – felelte Philip, és úgy mozdult, hogy az arca Osla hajának simuljon. Így nem látták egymás szemét. Osla legszívesebben bokán rúgta volna magát. Nagyon szép dolog azt mondani, hogy bárcsak indulna már el a háború, amikor, lévén a gyengébbik nem tagja, nem ő fog harcolni benne. Osla úgy gondolta, mindenkinek harcolnia kell a királyért és a hazáért, de azzal is tisztában volt, hogy ha nő az ember, ez igencsak teoretikus álláspont.

– Én nagyon is szeretnék harcolni – mondta a herceg Osla hajába, mintha olvasna a gondolataiban. – Tengerre szállni, megtenni a magamét. Főleg azért, mert akkor az emberek nem gondolnák többé, hogy titokban talán fritz vagyok.

– Micsoda?

– Három nővérem nácihoz ment feleségül. Nem mintha ők is náci lettek volna, amikor... Na. Szeretném befogni azoknak a fickóknak a száját, akik úgy gondolják, hogy a rokonságom szimpátiái miatt én is gyanús vagyok egy kissé.

– Én azoknak a száját szeretném befogni, akik szerint egy kelekótya elsőbálozó nemigen képes semmi hasznosat csinálni. Hamarosan tengerre száll?

– Nem tudom. Ha rajtam múlna, már holnap egy csatahajón lennék. Dickie bácsi utánanézz, mit tudna tenni. Lehet, hogy a jövő héten, lehet, hogy egy év múlva.

Legyen egy év, gondolta Osla, érezve a keze alatt a férfi vállának erejét és szögletességét.

– Szóval hajózni fog, tengeralattjárókra vadászik, én meg szegecsek Slough-ban... nem túl méltóságon aluli ez egy buta libuskának meg egy kissé gyanús hercegnek?

– Magától több is telne szegecselésnél. – A herceg közelebb húzta magához Oslát, nem véve el az arcát a hajától. – Nem kérdezte Dickie bácsit, nem akad-e valami a Hadügyminisztériumban egy nyelveket tudó lány számára?

– Inkább Hurricane-eket szerelek, és összepiszkítom a kezem. Olyasmit csinállok, ami fontosabb a harc szempontjából, mint gépelni egy irodában.

– A harc... ezért ügyeskedte haza magát Montrealból, miután elküldték?

– Ha az ember hazája bajban van, és elég idős ahhoz, hogy kiálljon a gátra és védje, akkor megteszi – felelte Osla. – Nem húz hasznot a kanadai útleveléből.

– Vagy a görög útleveléből...

– ...és nem lapul meg egy biztonságosabb helyen. Egyszerűen nem csinál ilyet.

– Nem is tudnék jobban egyetérteni.

A keringő véget ért, Osla hátrébb lépett, és felnézett a hercegre.

– Vissza kellene mennem a szállásomra – jegyezte meg Osla.

– Kész vagyok.

A herceg elfuvarozta Oslát és az ásítózó Sallyt Old Wind-sorba. Éppoly lendületesen vezetett, mint ahogy táncolt. Kisegítette a hátsó ülésről Sallyt, aki álmosan megcsipkedte az arcát, és bizonytalanul elindult, hogy átkeljen a sötét úttesten. Osla csobbanást és sikolyt hallott, majd Sally hangját, aki zsémbesen hátraszólt neki:

– Vigyázz a cipődre, Os. Egy tó van az ajtónk előtt...

– Jobb lesz, ha visszaveszem a bakancsomat – nevetett Osla, és a csillámló szandálja csatja után nyúlt, de Philip a karjába lendítette.

– Nem szabad kockáztatni az üveg cipellőt, hercegnőm.

– Ó, most már aztán tényleg! – horkant fel Osla, és átölelte karjával a férfi nyakát. – Mi ki nem telik magától, tengerész!

Majdhogynem érezte a férfi mosolyát, miközben Philip átvitte a sötéten. Osla cipői és esti táskája, amelyek a könyökhajlatában himbálóztak, a fiatal ember hátát verdesték, aki arcszesz és pezsgő illatát árasztotta. Philip haja csapzott, izzadt volt a tánctól,

lágyan kunkorodott Osla ujjai alatt, ahol a keze a tarkójára simult. Tocsogva átgázolt a pocsolyán, és mielőtt letehetette volna Oslát a lépcsőre, Osla megérintette az ajkával az övét.

– Essünk túl rajta – mondta hetykén. – Hogy ne legyen útban az a borzasztó kínos *megtegyük-e vagy ne*-dolog.

– Még soha nem csókolt meg lány azért, hogy túlessünk rajta.

– Philip szája mosolyra húzódott, miközben az ajkuk összeért. – Legalább csinálja rendesen...

Ismét megcsókolta Oslát, hosszan, ráérősen, miközben még mindig a karjában tartotta. Olyan íze volt, mint a kék, napmelegítette tengernek, és közben egy ponton Osla beleejtette a bakan-csát a pocsolyába.

Végül a herceg letette, és álltak a sötétben egy pillanatig, amíg Osla visszanyerte a lélegzetét.

– Nem tudom, mikor szállok tengerre – szólalt meg végül Philip. – Előtte szeretném még viszontlátni magát.

– Itt nem sok mindent lehet csinálni. Amikor éppen nem Durol-lemezeket püfölünk, Sallyvel zabkását eszünk, és gramofonlemezekkel pizmogunk. Nagyon unalmas.

– Úgy képzelem, hogy nem ilyen unalmas. Igazából az ellenkezőjére fogadok. Arra tennék tétet, hogy nehéz magát elfelejteni, Osla Kendall.

Oslának a kisujjában volt a könnyed, kacér válaszáadás. Egész életében flörtölt, ösztönösen, védekezőn. *Te ugyanezt a játékot játszod*, gondolta Philipre nézve. *Legyél elbűvölő mindenkivel, hogy senki ne kerüljön hozzád túlságosan közel.* Mindig akadtak emberek, akik igyekeztek a csinos barna körül sündörögni, aki Lord Mountbattent a nagybátyjának, az apja révén pedig a kanadai vasutak részvényeinek jelentős hányadát örökségének mondhatja. És Osla fogadni mert volna, hogy még többen igyekeznek sündörögni egy jóképű herceg körül, náci sógorok ide vagy oda.

– Jöjjön el látogatóba bármelyik este, Philip – mondta Osla egyszerűen, mindenféle játszómázás nélkül, és érezte a szíve zakatolását, miközben a herceg megbökte a kalapját az ujjával, és visszasétált a Vauxhallhoz. 1940 első napjának hajnala volt, ő pedig kezeslábásban és szaténszandálban áttáncolta magát egy herceggel az új évbe. Az járt a fejében, vajon mi egyebet fog még hozni ez az év.

3. FEJEZET

1940 júniusa

A mikor elindultak Londonból, Mab minden tőle telhetőt elkövetett, hogy belefeledkezzen a könyvtári *Hiúság vásárába*, de még a kocsiablakon szótárat kihajító Becky Sharp sem tudta lekötni a figyelmét egy ilyen zsúfolt vonaton, amelyen ráadásul a vele szemközt ülő férfi önmagát markolászta a nadrágzsebén keresztül.

– Hogy hívják? – bűgta a férfi, amikor Mab felvonszolta a barna kartonbőröndjét, és a legjegesebb pillantásával nézett rá. A férfi kénytelen volt oldalra húzódni, amikor a fülke megtelt egyenruhásokkal, akiknek a többsége reménykedően koslatott egy szőrme kabátos, döglesztő barna szépség után. De ahogy a vonat északnak haladva távolodott Londontól, a fülke megállóról megállóra mindinkább kiürült, és amikor már csak a barna szépség meg Mab maradt, a magát markolászó férfi megint bűgni kezdett. – Mosolyogjon ránk, szivi! – Mab nem törődött vele. Volt a fülke padlóján egy újság, tele sáros bakancsnyomokkal, igyekezett nem törődni azzal sem: a címlap Dunkerque-ről és a katasztrófáról adott hírt.

– Mi leszünk a következők – mondogatta Mab anyja, amikor elesett Dunkerque, elesett Norvégia, elesett Belgium, elesett Hollandia, egyik a másik után, mint ahogy kövek gördülnek le kérlelhetetlenül egy szikláról. Aztán elesett a pirospozsgás Franciaország, és Mrs. Churt még komorabb fejcsóválásba kezdett. – Mi leszünk a következők – mondta mindenkinek, aki hajlandó volt figyelni rá, Mab pedig kis híján leharapta a fejét. *Anyá, megtennéd, hogy nem beszélsz gyilkolászó, erőszakoskodó fritzekről meg arról, hogy mit fognak csinálni velünk?* Borzalmas veszekedés volt,

az első a sok közül, amelyek során Mab megpróbálta rábírní az anyját, hogy menjen el Londonból Lucyvel. *Csak egy kis időre*, mondta, mire az anyja így vágott vissza: *Lábbal előre, egy ládában fogok távozni Shoreditchből.*

És az a veszekedés fenemőd nagy volt; még szerencse, hogy Mab egy héttel korábban megkapta azt a furcsa levelet egy buckinghamshire-i postáról. Lucy nem igazán fogta fel, hogy elmegy; amikor Mab szoroson magához ölelte aznap reggel, mielőtt elindult a vasútállomásra, Lucy csak félredöntötte a fejét, és azt mondta, *szláteste*, ami annyit tett, hogy *viszlát este!*

Ma este nem látjuk egymást, Lucy. Mab még soha, egyetlen egyszer sem töltötte Lucytól távol az éjszakát.

Az első szabadnapján felszáll majd a Londonba tartó vonatra. Bármilyen állás is ez, kell lennie szabadnapoknak, még háború idején is. És a szállása – mi is a neve annak a városnak? – talán elég jó lesz ahhoz, hogy gondoskodhasson a családja vidékre költöztetéséről. Jobb a semmi közepén, zöld rétek között, mint a közeli bombázások elé néző Londonban... Mab megborzongott, és ismét a *Hiúság vására* felé fordult, amelyben Becky Sharp szintén vidéken vállalt munkát, és olybá tűnt, nem aggódik különösebben amiatt, hogy a hazájában esetleg támadók szállnak partra. De hát Becky idejében Napóleontól kellett tartani, és Napóleonnak ugyebár nem voltak francos Messerschmittjei.

– *Téged* hogy hívnak, szívi? – A markolászó a szörmekabátos kis barna felé fordította a figyelmét, aki immár az egyetlen másik utas volt a fülkében. Dolgozni kezdett a keze a zsebében. – Csak egy mosolyt, aranyom...

A barna felnézett a könyvéből, és elvörösödött. Mab arra gondolt, talán közbe kellene avatkoznia. Normális körülmények között tartani szokta magát a londoniak szigorú szabályához, miszerint ne üsse bele az orrát mások dolgába, de a barna úgy nézett ki, mint egy ma született bárány a vadonban. Pontosan olyan nő volt, akik iránt Mab enyhe nehezteléssel és egyszersmind irigységgel viseltetett – drága öltözetű, olyasféle bőrű, amit a nyálas magazinok mindig az alabástromszínű jelzővel illettek; szépséges tömörgyönyör, az a fajta, amilyen minden nő lenni szeretne, és amilyenbe minden férfi szeretne beleharapni. Afféle butácska, túltenyésztett elsőbázó, röviden szólva olyan, aki pónikon lova-

golva nő fel, és a kisujját sem kell mozdítania, hogy begyűjtsön magának egy tehetős és tanult férjet – de egyébiránt teljesen haszontalan. Bármelyik shoreditchi lány elbír egy vasúti fülkében egy zaklatóval, ez a kis féleszű viszont mindjárt felfalhatja magát.

Mab zajosan lecsapta a *Hiúság vásárát*; bosszantotta a markolászó, és még jobban bosszantotta a megmentésre szoruló barna. De még mielőtt felcsattanhatott volna, hogy „idefigyeljen, maga...”, a barna megszólalt:

– Jóságos ég, nézze meg azt a sátrat a nadrágjában. Mondhatom, soha nem láttam még ennyire nyilvánvalót. A legtöbb fickó hihetetlenül kreatív tud lenni a kalapjával ilyen állapotban.

A markolászó keze megdermedt a nadrágjában. A barna félredöntötte a fejét, a szeme ártatlanul elkerekedett.

– Valami baj van? Ugye nem fáj semmije? A pasasok ilyenkor mindig úgy csinálnak, mintha nagyon fájna nekik, kutya legyek, ha tudom, miért...

A markolászó céklavörös lett, és kihúzta a kezét a zsebéből.

– ...tényleg nincs szüksége orvosra? Teljesen úgy néz ki, mint aki... – A férfi motyogva kimenekült a fülkéből. – Mielőbbi jobbulást! – kiáltott utána a kis barna, majd csillogó szemmel Mabre nézett. – Ez helyre tette! – Nyilvánvaló elégedettséggel vetette át egyik selyemharisnyás lábát a másikon.

– Szép volt – mondta Mab önkéntelenül. Végző soron nem olyan könnyen felfalható kis féleszű, még ha nem is látszik többnek egy nappal sem tízenyolcnál. – Ha szabadulnom kell egy ilyen fickótól, én fagyos tekintethez és sípcsontrúgáshoz szoktam folyamodni.

– Én akkor sem tudok fagyosan nézni, ha az életem múlik rajta. Egyszerűen nem megy az én arcommal. Ha megpróbálok, azt szokták mondani, hogy *csodálatos* vagyok, és semmi nem hiányzik kevésbé, mint hogy csodálatosnak nevezzék ez embert, miközben dühös. Na már most, te szembetűnőn magas vagy, és olyan a szemöldököd, mint egy császárnőnek, szóval biztosra veszem, hogy nagyon hatásosan tudsz nézni. – A barna invitálón félredöntötte a fejét.

Mab már azon volt, hogy visszafordul a könyve felé, de nem tudott ellenállni. Felvonta az egyik szemöldökét, és a fejét felszegve, az ajkát lebiggyesztve nézett.

– Nahát, ettől a tekintettől megfagy a vér az ember ereiben! – A barna kinyújtotta a kezét. – Osla Kendall.

Mab megszorította, és meglepetten vette észre, hogy bőrkeményedések vannak rajta.

– Mab Churt.

– Mab, ez csudijó – mondta Osla tetszéssel. – Én Boudicára vagy Scarlett O’Harára tippeltem volna, olyasvalakire, aki tud harci szekeret hajtani, vagy jenkiket lepuffantani. Nekem azért jutott az *Osla*, mert anyám elment Oslóba, és azt mondta, hogy valami egészen isteni. Mármost arra utalt, hogy ott fogantam. Szóval most egy olyan város nevét viselem, amelyet éppen lerohantak a németek, és próbálom ezt nem előjelként felfogni.

– Lehetne rosszabb. Mi lett volna, ha Birminghamben foganasz? – Mab továbbra is próbálta megérteni, mitől kérges a lány keze, hiszen ez cseppet sem illett a mayfairre vallón affektáló beszédéhez. – Azokat a bőrkeményedéseket biztosan nem az iskolai vizsgák okozták.

– Hurricane-alkatrészeket készítettem a colnbrooki Hawker Siddeley gyárban – tisztelgett Osla. – Ki tudja, mit fogok most csinálni. Londonba hívtak egy elbeszélgetésre, és utána kaptam egy nagyon furcsa idézést, amiben az állt, hogy menjek a Bletchley állomásra...

– De hát én is oda megyek! – Mab elképedve előkotorta a táskájából a levelet, ami módfelett zavarba hozta, amikor megérkezett Shoreditchbe. Felpillantva egy ugyanolyan levelet látott Osla kezében. Egymás mellé tartották a két papírlapot. Osla levele így szólt:

Kérem, jelentkezzen az X állomáson, Bletchley-ben, Buckinghamshire-ben hét nap múlva.

A levelezési címe 111-es postafiók, Külügyminisztérium. Egyéb tudnivalója nincs.

Denniston kapitány

Mabé hivatalosabb volt:

Irodavezetőnk kérésére tájékoztatom, hogy kiválasztásra került próbaidős titkárnői pozíciónkba... Kérem, hogy négy nap múlva jelent-

kezzen munkavégzésre. A Londonból (Eustonból) 10:40-kor induló vonattal utazzon három megállót (Bletchley-ig)...

Az úti cél nyilvánvalóan ugyanaz volt.

– Egyre különösebb – jegyezte meg Osla tűnődően. – Én ebből egy kukkot sem értek... soha még csak nem is hallottam Bletchley-ről vagy az X állomásról.

– Én se nem – mondta Mab, és azt kívánta, bárcsak inkább „én sem”-et mondott volna. Osla pallérozott beszéde és lezser szlenkje feszélyeztette. – Nekem is volt egy interjúm Londonban... arról kérdeztek, hogy megy a gép- és gyorsítás. A nevetem valószínűleg a titkárnői tanfolyamon keresztül szereztek meg, amit tavaly végeztem.

– Engem egyáltalán nem kérdeztek gépelésről. Az a baltának látszó nő a német- és franciatudásomat tesztelte, aztán hazavart. Nagyjából két héttel később meg ez. – Osla a levélre bökött. – Mire kellhetünk nekik?

Mab vállat vont.

– Én szívesen végzek háborúval kapcsolatos munkát, bármit akarnak is. Nekem az számít, hogy fizessenek annyit, amennyiből küldhetek haza, és elég közel legyek Londonhoz, hogy minden szabadnapon hazalátogathassak.

– Ne legyél már ilyen prózai! Talán éppen most sétálunk be egy saját, külön bejáratú Agatha Christie-regénybe, *Az X állomás rejtélye*...

Mab rajongott Agatha Christie-ért.

– *Gyilkosság az X állomáson: Hercule Poirot nyomoz...*

– Én jobban szeretem Miss Marple-t – jelentette ki Osla határozottan. – Pontosan olyan, mint a vénlány nevelőnőim, egytől-egyig. Csak nem krétával, hanem arzénnel dolgozik.

– Én szeretem Poirot-t. – Keresztbe tette a lábát, és közben tudatában volt, hogy a cipője, bármilyen gondosan kifényesítette, olcsónak tűnik Osla kézzel varrott topánja mellett. *Legalább a lábam van olyan jó, mint az övé,* gondolta Mab önkéntelenül. *Sőt.* Ettől kicsinyesnek és gonosznak érezte magát, de hát Osla Kendall annyira nyilvánvalóan olyan lánynak tűnt, akinek megvan mindene... – Hercule Poirot elfogulatlanul hallgatna meg egy

olyan lányt, mint én – folytatta. – A világ Miss Marple-jei csak vetnének rám egy pillantást, és arra jutnának, hogy lotyó vagyok.

Amikor a vonat végül a harmadik megállójához ért, Osla lelkesen felkiáltott, de Mab reményei hamarosan szertefoszlottak.

Miután a sivar, zsúfolt állomásról fél mérföldön át cipelték a bőröndjeiket, egy két és fél méter magas drótkerítéshez érkeztek, amelynek a tetejét végig szögesdrót koronázta. A kapunál két unott tekintetű férfi őrködött.

– Ide nem jöhetnek bé – szólalt meg az egyik, miközben Mab az iratait keresgélte. – Hacsak nincsen bélépőjük.

Mab félresöpörte a haját az arcából. Aznap reggel hajcsavarrókkal tökéletes hullámokba állította be, most pedig izzadt és ingerült volt, a csigái szétomlottak.

– Idehallgasson, mi nem tudjuk, hogy mit akarnak tőlünk...

– Akkor jó hely'járnak – mondta az őr olyan vidékies kiejtéssel, hogy Mab alig értette. – A legtöbbje itt úgy néz, minha nem tunná, hó' van, és a Jóisten tuggya, kicsinálnak.

Mab fagyos pillantást vetett rá, de előrelépett Osla, hatalmasra kerekedett szemmel, remegő ajakkal, és az idősebbik őr megszánta.

– Elkísérem magukat a főépülethez. Ha tudni akarják, hol vannak – tette hozzá –, ez a Bletchley Park.

– És az micsoda? – kérdezte Mab.

A fiatalabbik őr felvihogott.

– Ez a legnagyobb nyavalyás elmeógyógyintézet az országba'.

A KASTÉLY LANKÁS. zöld pázsitra és egy kicsiny tóra nézett – vöröstéglás, Viktória-korabeli épület volt, zöld rézkupolával, és úgy nézett ki az ablakaival meg az oromzataival, mint egy cukrozott cseresznyével telepakolt karácsonyi puding.

– Szegény ember gótikája – borzongott meg Osla, de Mab le volt nyugőzve, és nem tudta megállni, hogy ne térjen le az ösvényről a tó felé. Egy igazi, vidéki ház, olyan kerttel mint a Thornfield Hall vagy a Manderley; olyasféle ház, amit a facér agglégények mindig bérelni szoktak a regényekben. De a háború még itt is rányomta az ocsmány, sorozatgyártású bakancsokban megtestesülő bélyegét az épületre és a személyzetre egyaránt. Ronda, előregyártott barakkok pettyezték a gyepet, és ide-oda szaladgáltak az emberek az ösvényeken, de kevesebb volt köztük az egyenruhás, mint amennyi-

hez Mab Londonban szokott, és több nő akadt, mint amennyire számított. Tweedöltözetben, kötött pulóverben, elvont ábrázattal szedték a lábukat a barakkok és a kastély között.

– Úgy néznek ki, mintha egy kijárat nélküli labirintusban kóborolnának – jegyezte meg Osla, és követte Mabet a tóhoz, miközben az őr türelmetlen képet vágva állt az ösvényen.

– Ahogy mondod. Mit gondolsz, hol...

Mindketten elhallgattak. Egy csuromvizes, sás borította, meztelen férfi mászott ki a tóból, teásbögrét szorongatott a kezében.

– Ó, hahó! – kiáltotta vidáman. – Újoncok? Mindjárt létszámellenőrzés. Menj csak vissza, David! – kiáltott oda a várakozó őrnek. – Majd én felviszem őket a házhoz.

Mab némi megkönnyebbüléssel vette észre, hogy a férfi nem teljesen meztelen, csak alsógatyára vetkőzött. Fölötte szeplős, nyeszlett mellkasa, vékony karja és barátságos vízköpőre emlékeztető arca volt, a haja pedig még csuromvizesen is olyan szembetűnőn vöröslött, mint egy telefonfülke.

– Talbot vagyok, Giles Talbot – közölte oxfordi affektálással, odalépve a parton halomban heverő ruháihoz, miközben Osla és Mab válaszul bemutatkozást mormogtak, és próbáltak nem odanézni. – Beugrottam a tóba Josh Cooper teásbögréjéért. Behajította a nád közé, miközben valami problémán törte a fejét. Nadrág – mormogta Giles Talbot, kirázogatva a ruháit. – Ha azok a disznók a négyes barakkban már megint eldugták...

– El tudná mondani nekünk, hová kell mennünk? – szakította félbe Mab ingerülten. – Biztosan van *valaki*, aki vezeti ezt a boldokházát.

– Ezt gondolná az ember, mi? – Giles Talbot begombolta az ingét, majd felrántott rá egy ócska, kockás zakót. – Denniston kapitány nevezhető még a leginkább igazgatónak. Na jó, jöjjenek velem!

Az egyik, majd a másik lábán ugrálva felhúzta a cipőjét a csupasz lábfejeire, majd elindult az épület felé; az inge alja rálógott a lucskos alsógatyájára és csupasz fehér lábára. Mab és Osla összenéztek.

– Ez csak a látszat – súgta Osla. – Mihelyt betesszük a lábunkat abba a ronda házba, elkábítanak bennünket, és aztán eladnak árestáns rabszolgának, csak várd ki.

– Ha lépre akarnának csalni, hogy árestáns rabszolgát csináljanak belőlünk, akkor valami étvágygerjesztőbet küldtek volna

egy majdnem meztelen gólyánál – felelte Mab. – Amúgy mi az az árestáns...

A kastély tágas bejárati folyosójának falát tölgyfaburkolat borította, és mindkét oldaláról helyiségek nyíltak. Volt egy faliújságtábla, amelyre a londoni *Times* egy példányát tűzték fel, egy gótikus hangulatú előtér, egy grandiózus lépcső, amely felett rózsaszín márványboltozat ívelt... Giles szapora léptekkel felvitte őket egy erkélyablakos irodába, amely úgy nézett ki, mintha hálószobából alakították volna át, az ágyat iratszekrényekre cserélve; vágni lehetett a cigarettafüstöt. Egy hajszoltnak látszó, tanáros homlokú kis ember nézett fel rájuk az íróasztalától. Nem hüledezett Giles csupasz lábszára láttán, csak ezt kérdezte:

– Megtalálta Cooper teásbögréjét?

– És találtam még néhány újoncot is, akik most érkeztek a londoni vonattal. Egyre csinosabbak, nemde? Miss Kendallnak minden egyes ujjára akadna egy hódoló, elég lenne füttyentenie. – Giles széles mosolyt villantott Oslára, majd felnézett Mabre, aki fél fejvel magasabb volt nála. – Teremtóm, imádom a magas nőket! Ugye nem epekedik valami RAF-pilótaért? Ne törje össze a szívemet!

Mab azt latolgatta, hogy elővegye-e a fagyos pillantását, de inkább nem tette. Túl különös volt az egész atmoszféra, semhogy sértő legyen.

– Még maga beszél kinézetről, Talbot. Sosem találkoztam a magafajta cingár cambridge-i okostojásoknál gusztustalanabb látvánnyal. – Denniston kapitány, legalábbis Mab feltételezte, hogy ő az, a fejét ingatta Giles csupasz, fehér lábszára láttán, majd Osla és Mab igazolványaira és leveleire nézett. – Kendall... Churt...

– Lehetséges, hogy a keresztapám javasolt erre a munkára – szólalt meg Osla. – Lord Mountbatten.

A férfi tekintete szívélyesebb lett.

– Akkor Miss Churt került ide a londoni titkárnőkeltekből. – Visszaadta a papírjaikat, és felállt. – Jól van. Mindketten felvételt nyertek a Bletchley Parkba, a GC&CS parancsnokságára...

Az meg mi lehet? – tűnődött Mab.

Mintha olvasna a gondolataiban, Giles megszólalt:

– Golfozó Celebritások és Cukorfalat Sakkozók.

Denniston parancsnok gyötrelmes képet vágott, de folytatta:

– Beosztást kapnak egy barakkba, és a barakkvezető majd eligazítja magukat a feladataikat illetően. Mielőtt ez megtörténik, az én dolgom nyomatékosan értésükre adni, hogy Nagy-Britannia legtitkosabb munkahelyén fognak dolgozni, és minden itt zajló tevékenység létfontosságú a háború kimenetele szempontjából.

Elhallgatott. Mab dermedten állt, és érezte, hogy Osla mellette hasonlóképpen mozdulatlan. *A büdös pokolba*, gondolta Mab. *Mi ez a hely?*

A férfi folytatta.

– A munka itt annyira titkos, hogy csakis azt közlik majd magukkal, amit szükséges tudniuk, és soha nem törekedhetnek többet megtudni, mint amit közöltek magukkal. Továbbá, a belső biztonsági előírások követésén túlmenően kötelesek szem előtt tartani a külső biztonsági előírásokat is. Soha nem említhetik ennek a helynek a nevét, sem a hozzátartozóiknak, sem a barátaiknak. Látni fogják majd, hogy a munkatársaik BP néven emlegetik, és maguk is ezt fogják tenni. Legfőképpen, soha, senkinek nem beszélnek az itt végzett munkájuk jellegéről. A legapróbb utalás veszélyeztetheti a háború egészségének alakulását.

Újabb szünet. *Kémnek fognak kiképezni bennünket?* – tűnődött Mab elképedve.

– Amennyiben bárki kérdezősködne, közönséges irodai munkát végeznek. Legyen rá gondjuk, hogy unalmasnak tűnjön. Minél unalmasabbnak tűnik, annál jobb.

Osla szóra nyitotta a száját.

– Milyen munkát fogunk végezni, uram?

– Jóságos ég, kislány, egyetlen szót sem hallott abból, amit mondtam? – Túrelmetlenség jelent meg Denniston hangjában. – Nem tudom, mit fognak csinálni konkrétan, és nem is akarom tudni. – Kihúzott egy íróasztalfiókot, és elővett belőle két sárgás papírlapot. Mindkét lány elé odatolt egyet-egyvet. – Ez a Hivatalos titoktartási törvény. Egyértelműen deklarálja, hogy ha bármit elkövetnek azon dolgok közül, amelyekre figyelmeztettem magukat, ha csak a legapróbb értesülést kiadják, amelyet az ellenség felhasználhat, hazaárulás bűnét követik el.

Tökéletes csend támadt.

– És a hazaárulással – fejezte be szelíden Denniston – a törvényben meghatározott legsúlyosabb büntetéseknek tehetik ki

magukat. Nem tudom pontosan, hogy ez jelenleg akasztást vagy kivégzőosztagot jelent.

A csend már nem is lehetett volna nagyobb, de Mab úgy érezte, kezd megdermedni. Vett egy mély lélegzetet.

– Uram, szabad ezt az állást... visszautasítanunk?

A férfi megdöbbsent.

– Nem szegezünk pisztolyt a fejükhöz, ez nem Berlin. Ha visszautasítják, egyszerűen kikísérik magukat az intézmény területéről, és szigorú utasítást kapnak, hogy ne említsék soha senkinek, hol jártak.

...és soha nem fogom megtudni, mi folyik itt valójában, gondolta Mab.

A férfi eléjük tett két töltőtollat.

– Kérem, írják alá! Vagy ne írják alá.

Mab vett egy újabb lélegzetet, és a lap aljára írta a nevét. Látta, hogy Osla ugyanezt teszi.

– Köszöntöm magukat a BP-ben – mondta Denniston kapitány, és ekkor mosolyodott el a beszélgetés során először. Az interjú pedig ezzel véget is ért. Giles Talbot, még mindig a libegő, nedves ingében, kiterelte a lányokat a folyosóra. Osla megszorította Mab kezét, miután az ajtó becsukódott mögöttük, és Mab viszonzta a szorítást. Még a büszkesége sem akadályozta.

– Nem venném ezt túl komolyan a maguk helyében. – Giles képtelen módon kuncogott. – Ez a szöveg ijesztő, amikor először hallja az ember... Denniston házon kívül volt, amikor én idekerültem, és egy repülő alezredes adta elő nekem a műsort, aki előhúzott a fiókjából egy pisztolyt, mondván, le fog lőni, ha megsértem a szent titoktartási szabályokat és a többi és a többi. De hozzászokik az ember. Jöjjenek, bemutatom magukat a szállásmesternek...

Mab karját keresztbe fonva megállt a lépcsőn.

– Idehallgasson, nem kaphatnánk valami tájékoztatást arról, hogy mit csinálnak tulajdonképpen ezen a helyen?

– Nem nyilvánvaló? – Giles meglepettnek tűnt. – GC&CS... mi Golfozó Celebritások és Cuki Sakkozók néven emlegetjük, mert tele van a hely oxfordi professzorokkal meg cambridge-i sakkbajnokokkal, de a Government Code and Cypher School rövidítése.

Mab és Osla bizonyára zavarodottnak látszott, mert Giles elmosolyodott.

– Német rejtjeleket törünk fel.

4. FEJEZET

Aznap, amikor a Bletchley Parkból beszállásoltak érkezése esedékes volt, Beth Finch fél órán át belefeledkezett egy rózsza közepébe.

– Most már komolyan, Bethan, egyre csak hívogatlak. Mióta szagolgatod azt a virágot?

Nem szagolgattam, gondolta Beth, de nem javította ki az anyját. A rózsaszagolgatás legalább normális dolog – a rózsák illata kellemes, ezt senki nem vitatja. Az nem mindenkivel fordul elő, hogy egy rózsára néz, és nem az illata bővíti el, hanem a mintázata, ahogyan a szirmok befelé, egyre csak befelé tekeredő lépcsőkhöz hasonlóan átfedik egymást... Beth finoman végighúzta az ujját a spirálon, a középpont irányába, de közben nem egy középpontra gondolt, ahol porzószalak és virágpor van. Hanem a végtelenség felé tekeredő spirálra. Nagyon költőien hangzott: „Mi rejlik egy rózsza középpontjában?”, de Betht nem a költészet, vagy az illat ejtette bűvöletbe. Hanem a *mintázat*.

És mire észbe kapott, elvesztegetett erre fél órát, az anyja pedig ott állt, és mogorva képet vágott.

– Mindjárt itt lesznek, és nézz szét ebben a szobában! – Mrs. Finch kivette a vázát Beth kezéből, és a kandallópárkányra tette. – Töröld le a tükröt, most azonnal. Akárhik is ezek a lányok, nem engedem, hogy bármire is panaszuk legyen ebben a házban. Bár amúgy ki tudja, miféle lányoknak van szükségük szállásra az otthonuktól távol? Otthagyják a családjukat egy állásért...

– Háború folyik – mormogta Beth, de Mrs. Finch teljesen odavolt, mióta megtudta, hogy mivel van egy felesleges szobája két keskeny ágygal, kötelesek elszállásolni két nőt, akik a közeli Bletchley Parkban dolgoznak.

– Ne mondd nekem, hogy a háború az oka! Kelekótya lányok, akik bármilyen ürügyet megragadnak, hogy lelépjenek a család-

juktól, és bajba kerüljenek. – Mrs. Finch apró, gyors léptekkel ide-oda járkált a szobában, megigazítva az éjjeliszekrényen lévő terítőt, megcsipkedve a párnahuzatot. Ugyanolyan egérszőke haja volt, mint Bethnek, ugyanolyan alig látható szemöldöke és szempillái, de Beth kerek vállú és törekeny volt, míg az anyja impozáns termetű, szemrevaló, előre álló hajóorrhoz hasonlatos keblekkel. – Miféle munkát fognak ezek végezni *Bletchley* közepén?

– Ki tudja? – A háború igencsak felkavarta az álmos kis falu állóvizét: az elsötétítési előírások, a Légoltalmi Őrség tagjainak toborzása, az utca végén, a Bletchley Parkban a titokzatos sürgésforgás... kíváncsi volt mindenki, kiváltképp annak fényében, hogy nemcsak férfiak, hanem nők is jöttek oda dolgozni. Mindenféle új kalandokba vetik bele magukat a nők manapság... tele vannak az újságok cikkekkkel lányokról, akik beállnak az önkéntes elsősegély-szolgálathoz ápolónőnek, vagy hajóra szállnak a haditengerészet kötelékében. Valahányszor Beth megpróbálta hazafiasan elképzelni magát e szerepek valamelyikében, kiverte a hideg verejték. Tudta, elvárják tőle, hogy tegye meg a magáét a háborúért, de neki önkéntes munka való a színpalak mögött, valami olyasmi, amit még komplett idióták sem szűrhatnak el. Légoltalmi elsősegélynyújtás, esetleg kötszercsomagolás és teakészítés. Ő reménytelen eset a legtöbb téren. Egész életében ezt hallotta, és így is van.

– Ajánlom ezeknek a beszállásoltaknak, hogy rendes lányok legyenek – morgolódott Mrs. Finch. – Mi van, ha két lotyó kerül hozzánk Wappingból?

– Biztosra veszem, hogy nem azok – nyugtatgatta Beth. Igazából még azt sem tudta, mi az, hogy lotyó; ez volt az anyja általános használatú megjelölése minden nőneműre, aki rúzsozza magát, francia parfümöt használ, és regényeket olvas... Beth bűntudatosan érzekelte a könyvtárból legutóbb kikölcsozött puha-fedelű kötet súlyát a zsebében. *Hiúság vására*.

– Szaladj el a postára, Bethan. – Mrs. Finch volt az egyetlen, aki a teljes nevéen szólította Betht. – Érzem, hogy megint jön a fejfájás... – A halántékát masszírozta. – Nedvesíts be nekem előbb egy kendőt. Aztán ha a postán végeztél, szaladj át a sarki boltba.

– Igen, anya.

Mrs. Finch gyengéden megpaskolta a lánya vállát.

– Mama kis segítője. – Beth ezt is egész életében hallotta. – Beth nagyon nagy segítség – mondogatta Mrs. Finch előszeretettel a bárátnőinek. – Megnyugtató a gondolat, hogy velem lesz öregkoromban.

– Még férjhez mehet – jegyezte meg az utcában odébb lakó özvegy a Nőintézet legutóbbi összejövetelén. Beth éppen teát készített a konyhában, de meghallotta a vénasszony suttogását. – Huszonnégy éves... nem teljesen esélytelen. Alig szól két szót bárkihez is, de ez a férfiak többségét nem tartja vissza. Valami katona még lecsaphatja a kezéről, Muriel.

– Nem akarom, hogy lecsapják a kezemről – jelentette ki Mrs. Finch gyorsan, olyan ellentmondást nem tűrő hangon, amitől minden eleve eldőltnek tűnt.

Legalább nem kolonc vagyok, emlékeztette magát Beth. A legtöbb vénlány csak teher a családja számára. Ő hasznos, fedél van a feje felett, ő a Mama kis segítője. Szerencsés.

Beth az egyik vállára húzta az egérszőke varkocsát, feltette a tűzhelyre a kannát, és kicsavart egy hideg vízbe áztatott kendőt, ahogy az anyja szerette. Felvitte az emeletre, majd visszairamodott, hogy nekilásson az intéztnivalóknak. Az összes testvére elköltözött Londonba, miután férjhez mentek, de nem telt el délután anélkül, hogy Beth ne lett volna a postára szalajtva anyai tanácsokat tartalmazó levéllel, vagy anyai rendelkezést tartalmazó csomaggal. Beth ma egy szögletes csomagot adott fel a legidősebb nővérenek, aki nemrégiben szült gyermeket: az anyja hímzésmintáinak egyikét, egy halványpiros rózsakoszorút, ezekkel a szavakkal: *Mindennek megvan a helye, és minden legyen a helyén.* Egy ugyanolyan hímzéminta függött Beth ágya felett, és minden újszülött ágya felett, aki a Finch családba érkezett. Soha nincs túl korán, mondogatta az anyja, helyes fogalmakat kialakítani a dolgok helyéről.

– Megérkeztek már magukhoz a beszállásoltak? – érdeklődött a postamester. – Furcsa szerzet némelyikük. Mrs. Bowdenhez, a Báránylapocka fogadóba egy csapatnyi cambridge-i tanárember került, és állandó a jövés-menés! Ez nem fog tetszeni az anyjának, mi? – Válaszra várt, de Beth csak bölintott, nem tudott megszólalni. – Valami nincs rendjén a legkisebb Finch-lánnyal – súgta a postamester a beosztottjának, de Beth is hallotta, amikor elfordult, és

érezte, hogy elvörösödik. Miért nem képes ő csak úgy hétköznapi módon társalogni? Elég baj, ha lassú felfogású az ember (és Beth tudta, hogy ő az), de muszáj a tetejébe még félszegnek és idéetlennek is lenni? Ugy tűnik, más lányok, még a legsötétebbek is, képesek az emberek szemébe nézni, amikor szólnak hozzájuk. Egy dolog csendesnek lenni, és más ijedt nyúl módjára teljesen megdermedni valahányszor emberek között van. De Beth nem tehetett erről.

Hazasietett, és még éppen időben érkezett, hogy levegye a kannát a lángról. Finchéknek legalább megígérték, hogy lányokat fognak beszállásolni hozzájuk, nem férfiakat. Ha az élet egy regény volna, a titokzatos beszállásoltak elragadó fiatal emberek lennének, akik azonmód versengeni kezdenének Beth kezéért, és Beth ennél rémisztőbbet elképzelni sem tudott volna.

– Beth – szólalt meg Mr. Finch szórakozottan, keresztrejtvényt fejtve a karosszékeiben. – Édesvízi hal a pontyok családjából. Őt betű.

Beth a varkocsát a fél vállára lendítve készítette elő a teázáshoz valókat.

– *Compó.*

– Azt hittem, *márna...*

– *A márnával* bekerülne egy *A* a függőleges 17-be. – Beth a teáskannáért nyúlt, tökéletesen maga elé tudta idézni a keresztrejtvényt, amelyre aznap reggel vetett egy pillantást, amikor az apja reggelizőtányérja mellé készítette az újságot. – És a függőleges 17 *kodifikál.*

– Függőleges tizenhét... rendszerbe foglal, például joganyagot, kilenc betű... igen, kodifikál. – Beth apja elmosolyodott. – Nem tudom, honnan tudsz ilyeneket.

Az egyetlen tehetségem, gondolta Beth szomorúan. Nem tud főzni, nem tud kötni, nem tud beszélgetni, de nyolc perc alatt ki tud végezni egy vasárnapi keresztrejtvényt, egyetlen hiba nélkül, a mindenségít!

– Szerencsétlen vagy peches, nyolc betű... – kezdte Beth apja, de mielőtt Beth kimondhatta volna, hogy *balsorsú*, léptek hallatszottak odakintről. Megérkeztek a bőröndökkel zörgő beszállásoltak. Mr. Finch tartotta az ajtót, Mrs. Finch pedig úgy iramodott le, mint menyét egy nyúl üregébe, és mire Beth gondjaiba vette a teáskannát, már el is hangzottak a bemutatkozások. Két

lány lépett a makulátlan konyhába, szemlátomást mindkettő fiatalabb, mint Beth, és olybá tűnt, azonmód felméri az atmoszférát. Mindkettő barna volt, de ezzel véget is ért a hasonlóság. Az egyik gödröcskés arcú, szép lány, prémkabátban, előkelő kiejtéssel csa-csozott. A másik nagyjából száznyolcvan centi magas volt, igen szigorú vonásokkal, tökéletesre rúzsozott szájjal és ádáz, fekete szemöldökkel, amelyek lovassági szabványhoz hasonlóan íveltek a szemé fölött. Beth minden bátorsága szertefoszlott. Pontosan az ilyen lányoktól érezte magát esetlennek, butának és igen, *balsorsúnak*.

– Nagyon örvendek – préselte ki magából nagy nehezen Mrs. Finch –, hogy az otthonomban köszönhetem magukat. – Tetőtől talpig végigmérte a magas barnát, aki hűvösen viszonzta a pillantását. *Lotyó*, Beth tudta, hogy az anyja ezt gondolja. Ki tudja, mi van a gödröcskés lánnyal, de a szemöldökre vitán felül pontosan ráillik a lotyó meghatározása.

– *Annyira* örülünk, hogy ide küldtek bennünket – lelkesedett a gödröcskés lány, a szavait alátámasztandó rezegtetve hosszú szempilláit. – Mindig fel lehet ismerni a *kedves* embereket, nem igaz? Tudtam abban a pillanatban, mihelyt megláttam ezt az egészen csudiszép konyhakertet...

Beth látta, hogy az anyja megenyhül a csiszolt mayfairi magánhangzók hallatán.

– Reméljük, hogy otthonosan fogják itt érezni magukat – mondta a maga északias kiejtésével. A lányoméval szomszédos szobán fognak osztozni, az emeleten. A mellékhelyiség... mármint a budi... a kert végében található.

– Odakint? – Az alacsonyabbik barna elképedni látszott. A magasabbik szemlátomást mulatott rajta.

– Hozzá fogsz szokni, Osla Kendall. Én még egyetlen lakásban sem laktam, ahol odabent lett volna a budi.

– Jaj, elhallgass már, Mab királynő!

Mrs. Finch összevonta a szemöldökét.

– Mit fognak csinálni maguk, fiatal hölgyek, odaát a Bletchley Parkban?

– Irodai munka – felelte Osla könnyed hangon. – Dögunalmas.

Újabb szemöldökráncolás, de Beth anyja egyelőre annyiban hagyta a dolgot.

– Villanyoltás tízkor. Meleg fürdő minden hétfőn, nincs pancsikálás a kádban. Van telefonunk – Mrs. Finch hangja büszkén csengett, a faluban nem sok házban akadt telefon –, de csak fontos hívásokra szolgál. Ha felmegyünk az emeletre...

A konyha mintha visszhangzott volna, amikor az újonnan érkezett lakók kisiettek. Beth apja, aki egy szót sem szólt, miután kezét fogott a beszállásoltakkal, visszatért az újságjához. Beth a teás tálcára nézett, a kötényébe törölgetve a kezét.

– Bethan... – rontott vissza Mrs. Finch a konyhába –, ne csak állj ott, vidd fel a teát!

Beth kimenekült, örült, hogy nem kényszerül végighallgatni, ahogy az anyja minden bizonnyal hamarosan verbálisan ízekre szedi a két jövevényt. A vendégszoba ajtaja előtt megállt, bátorságot gyűjtött, hogy kopogtasson, és közben hallotta a bőröndök kipakolását kísérő ruhasuhogást.

– ...fürdés hetente egyszer? – Mab hangja karcos és megvető volt. – Ez aztán a fővényiség. Nem követelek meleg vizet, nem bánom, ha hideg vízzel kell lecsutakolnom magam, de tiszta haját szeretnék, akárhogyan is.

– Legalább van egy mosdóállványunk... Hahó ismét! – kiáltott fel Osla Kendall, amikor Beth belépett. – Tea, jaj, de pompás! Igazán aranyos vagy.

Beth nem emlékezett, hogy nevezték-e valaha is aranyosnak.

– Nem akarok zavarni – motyogta, meglátta az egyik táskából előkerült *Hiúság vásárát*, és önkéntelenül felkiáltott. – Ó, az jó!

– Olvastad?

Beth a haja tövéig elpirult.

– Ne mondjátok el anyámnak!

– Eszünkbe se jutna! – Osla elvett egy pogácsát Mrs. Finch második legszebb porcelántáljáról. – Senki ne mondjon az anyjának az egyharmadánál többet arról, amit nem nézne jó szemmel. Gyere, kuckózz be velünk, csevegjünk egy kicsit.

Beth akkor kapott észbe, amikor már Osla ágyának végén ült. Nem igazán volt ez beszélgetés, alig szólt két szót, miközben a két lány adta-vette a szót Thackerayról és arról, hogy alapítsanak-e irodalmi társaságot. De időnként mindketten rámosolyogtak, bátorító pillantások kíséretében.

Végso soron talán nem is olyan nagyon félelmetesek.

*És nincsenek-e minden ember életében rövid fejezetek, olvasta Beth a Hiúság vásárában éppen aznap reggel, melyek, egyelőre érdekteleneknek látszanak, s még is nagy befolyást gyakorolnak az egész történetre?**

Nem lehet még megmondani... de tulajdonképpen lehetséges, hogy ez olyan lesz.

* Sükey Károly fordítása